

Entrevista Joël Dicker Novel·lista suís, autor de 'La veritat sobre el cas Harry Quebert', precedida d'una aura de fenomen editorial

“Vull crear històries, no enviar missatges”

Lluís Llorc
BARCELONA

De tant en tant sona la flauta i un autor jove publica una molt bona novel·la, gairebé, sense adonar-se'n.

Això sembla ser que li ha passat a Joël Dicker (1985), un autor suís que amb la seva segona novel·la, *La veritat sobre el cas Harry Quebert* (La Campana en català i Alfaguara en castellà), ha venut un milió d'exemplars només a França i té els drets de traducció venuts a 33 llengües més.

Què sent en ser tan cobejat?

No n'estic gaire segur... He tingut la sort d'escriure un llibre que ha tingut èxit, però cada país que visito és un nou rept. Després de França no he tingut temps de pair-ho: Romania, ara estic aquí, demà a Portugal, després Alemanya... Això també està bé com a antídote per no estar, de cop, content d'haver-me conegut.

Per diferents motius, se'l compara a Nabokov, Philip Roth, Stieg Larsson... S'hi sent identificat?

No. Això demostra la utilitat de les comparacions, que no van dirigides a mi, són per a tots els lectors, per situar-los el text, l'estil. Els crítics, com poden explicar en poques paraules una novel·la? Comparant-la amb altres.

Com va sorgir la idea de barrejar trames i gèneres? Fa molta feina prèvia o es deixa dur per l'obra?

Estem entrant en un període de barreja molt important i rica. Després de la Segona Guerra Mundial, a França s'escriu una novel·la amb les fronteres molt clares, marcades, tancades. Ara ja no. Es podria dir que gairebé no hi ha fronteres, i això influeix en la vida de la gent, en la visió del món i, per tant, en la creació. La barreja de gèneres no és premeditada. Vivim en una època que ens movem molt més que abans. Tinc coneguts de només una generació enrere que mai haurien escrit una obra ambientada als Estats Units, com he fet.

Després de l'èxit actual, no li fa por afrontar la pròxima obra?

Joël Dicker ha estat a Barcelona per promocionar l'obra ■ MARTA PÉREZ

Es podria dir que no hi ha fronteres, i això influeix en la vida de la gent i, per tant, en la creació literària

Por, no; però no vull precipitar-me. Treballo agafant idees que capto de tot arreu, les guardo al cap i no començo a escriure de seguida, espero a afegir-ne més i més. Vaig sumant i recomençant

l'obra, sense tenir por de descartar històries, ni de canviar-ho tot fins a arribar a la idea final.

I quina és aquesta idea?

El plaer d'explicar històries. Vaig afegint elements que m'agraden, que em ve de gust incloure-hi. No tinc unes idees prèvies. L'obra és la base, la història, i la resta són elements afegits. M'ho passo molt bé, escrivint, és l'energia que em fa llevar cada matí. Però no pretenc enviar missatges al buit, vull construir històries.

Va anar a classes d'escriptura? Va tenir el seu Harry Quebert?

No, mai. He llegit molt i m'ho he passat molt bé i, per això, he intentat també regalar aquestes sensacions a altres persones.

Perfil

Tot i ser un autor jove, ha vetat la publicació en format digital

Joël Dicker és un noi senzill que, tot i que fa més d'un any que es promociona només a França (en alguns moments es van arribar a vendre 10.000 exemplars cada dia, segons comenta Isabel Martí, editora de La Campana), no és gens prepotent. Més aviat no sembla ser conscient de la repercussió que ha tingut la seva novel·la. No busca intel·lectualitzar el que fa, al contrari, ho despulla de tot el que no sigui el plaer d'escriure, d'explicar històries. Una fulla de doble tall, perquè re d'aquesta actitud hi ha un talent innegable, però també un cert atzar, una cadena de casualitats que escapen al seu control. Per preservar la venda en paper (la seva mare és llibretera i el pare, professor) va demanar als editors francesos que no es comercialitzés la versió en format digital. A la resta de països, però, no ha volgut intervenir. L'obra, de 680 pàgines, està plena de girs argumentals, metaliteratura, barreja de gèneres i una narrativa de lectura addictiva. El 2008, un jove escriptor d'èxit, Marcus Goldman, investiga l'assassinat, el 1975, d'una noia de 15 anys. El principal acusat és el seu amic i mestre, Harry Quebert.

Un escriptor pot millorar molt la tècnica. Un gran autor es pot construir o s'hi ha de néixer?

El talent és innat, però un pianista pot estudiar molt i potser no serà un gran artista, però sí un bon pianista. Amb l'escriptura i la pintura pot passar una cosa similar, amb la diferència que algú pot considerar una obra boníssima i algú altre opinar que aquella mateixa obra és un nyap.

Per què 31 consells literaris?

Vaig dividir el llibre en 31 capítols i vaig decidir encapçalar-los amb consells que dona Harry Quebert a Marcus Goldman. No té més explicació. Podria inventar una teoria numèrica per justificar-ho, però no hi ha cap secret ni cap sentit; atzar i prou. ■

Mirador

David Castillo

Fante i la política d'autor

Una de les característiques que fan que Edicions 1984 sigui especialment atractiva per a la nostra cultura és la política d'autor. I no ho dic exclusivament amb els escriptors que han funcionat en els punts de venda, sinó amb la incorporació al catàleg d'obres que fan avançar la cultura. Podríem parlar del cas paradigmàtic de Hans Fallada, narrador alemany, clàssic del segle XX i de qui han publicat quatre volums extensos, però també d'autors vius com el novel·lista egipci Alaa al-Aswani i dels pensadors Loïc Wacquant i Michel Onfray. N'hi ha d'altres. Tot i les dimensions petites de l'editor, el segell demostra que hi ha algú darrere, comparteixis o no els seus gustos literaris.

Edicions 1984 no va a les palpentes, sinó que, quan aposta per una firma, l'acompanya, independentment del compte de resultats i la immediatesa del nostre mercat, bastant atípic i bombardejat. El resultat és el catàleg, perfectament coherent i de fons, en els diferents gèneres que conrea. Quan van decidir recuperar el modernista Juli Vallmitjana van publi-

El resultat de 1984 és un catàleg coherent

car set volums, entre aquests, dos de dedicats al teatre complet, una gesta.

Una altra de les incorporacions notables és la del nord-americà John Fante, que alguns coneixen com el mestre de Charles Bukowski. Pocs mesos després de presentar *Plens de vida*, ara li ha tocat el torn a *La germandat del raim*, també en bona traducció del poeta Martí Sales. Mort el 1983, Fante és un dels millors cronistes de Los Angeles de la segona meitat del segle XX, on la bogeria forma part de la vida quotidiana. Fante és intel·ligent i de bon llegir.